

ПРЕДСТАВНИЦТВО ІНТЕРЕСІВ ПОЛІТИЧНИМИ ПАРТІЯМИ В ІНСТИТУТАХ ВЛАДИ

Постановка проблеми. Вектор розвитку більшості сучасних країн світу визначають окремі політики, або політичні партії, котрі вирішують як країна буде функціонувати, якою буде її внутрішня та зовнішня політика. В таких умовах політичні партії – це основна рушійна сила розвитку та функціонування країни. Від їх діяльності залежить доля країни, її майбутнє, життя народу. Діяльність політиків, без перебільшень, є визначальною.

Об'єкт дослідження: політична партія як представник інтересів суспільства.

Предмет дослідження: представництво інтересів суспільства партією в інститутах влади, сучасне представництво інтересів партіями в політиці.

Завдання:

- дослідити найважливішу функцію політичної партії – представництво, визначити якою вона має бути, охарактеризувати її в сучасних умовах
- розглянути основні чинники та фактори, що впливають на діяльність партій
- охарактеризувати сучасні Українські партії та їх функціонування.

Історія політичних об'єднань бере свій початок від самого стародавнього світу, коли люди об'єднувались однією метою й прагнули стати ближче до держави: отримати владу, або чинити на неї вплив, відповідно до власних інтересів. Причинами виникнення таких утворень могли бути як окремі точки зору на певні державні питання (щодо устрою в країні, неправильну внутрішню політику), так і невідповідність дій правлячої влади діям, яких від неї очікувало суспільство. Як приклад таких "невідповідностей" може слугувати боротьба «трьох партій» в VI ст. до н.е. в Аттіці.[2] В історії, XIX століття стало початком нового етапу політичних об'єднань. Для політики цей період характеризується створенням перших масових партій в Сполучених Штатах Америки, Англії, Німеччині. Деякі тогочасні політичні сили проіснували (у видозміненому вигляді) до наших днів. Створенні у ті часи Демократична та Республіканські партії США, котрі існують зараз і є основою політичної системи в США, а також Консервативна партія Великобританії, котра є однією з основних у Великобританії, доводять, що саме 19 ст. стало переломним в історії політичних партій.

Політична партія нового типу має бути ідеальним представником інтересів суспільства в інститутах влади, оскільки, за логікою, саме для цього функціонує і створюється. Вона повинна мати максимально тісний зв'язок та бути максимально відкритою зі своїм електоратом, суспільством в цілому, оскільки основа діяльності партії має бути направлена на благоустрій суспільства. Саме це повинно визначатись як основна кінцева мета політичного руху. А от отримання та збереження влади є головним інструментом для втілення програмних цілей. Не виключено й варіанту, коли представник партії може взагалі стати головою якогось міністерства і зайняти посаду в Кабінеті Міністрів. В такому випадку він сам буде регулювати та впроваджувати в дію прийняті рішення, забезпечуючи гарантійне виконання обов'язків та належну якість роботи міністерства. Найбільшим успіхом для політичної партії слід вважати ситуацію, коли представник партії отримує одну з найвпливовіших посад в державному апараті. Як правило, таким представником є найвпливовіша людина в самій політичній партії: це її лідер, головний ідеолог, фундатор. Це все дає змогу абсолютно впевнено провадити політику в країні, маючи великі важелі впливу та потужну підтримку, для досягнення мети. Прикладом в сучасній політиці може слугувати колишній прем'єр міністр Великобританії Девід Камерон, котрий після 2010 року, окрім посади голови Консервативної партії Великобританії очолив уряд, зберігши за собою ще й партійну посаду.[5]

Але такий розвиток подій може стати неконтрольованим, а отже існує ймовірність такого явища як «узурпація влади», отже слід завжди пам'ятати про негативні сторони таких речей. Оскільки партія це продукт політичної людської діяльності, то рано чи пізно, але почнуться певні метаморфози у складі партії, її стратегії, її стилі провадження політики тощо. Тому не виключено, що до керма партії може прийти людина, котра змінить все, і

немає гарантій що в кращу сторону для населення. На рівні з партіями, котрі формують відомі політики чи громадські діячі, можуть також виникати політичні партії, метою яких є захист інтересів вузьких кіл населення. Такими можуть бути політичні рухи для захисту прав підприємців, військових, духовенства тощо.

Основна відмінність таких об'єднань в тому, що їх лідери або учасники є відомими, можуть мати певні зв'язки в апаратах влади, є забезпеченими, або можуть отримати реальні ресурси та підтримку для ведення агітаційної діяльності.

Тому шансів проіснувати довго та прийти до влади шляхом виборів мають більше. Часто такі політичні сили, заручившись певною підтримкою можуть стати від неї залежними. Так, наприклад, політична партія може стати залежною від певної олігархічної групи, а подальші політичні рішення будуть спрямовані на вигоду для цієї групи. Незважаючи на те що основна ціль такої політичної сили в лобюванні інтересів обраної верстви населення, вона все одно не зможе прийти до влади без підтримки широких верств. Виникає ситуація коли з метою реалізації своїх цілей політична сила має також врахувати потреби інших виборців. Така ситуація вимагає внесення в виборчу програму певних пунктів, котрі б задовольняли вимоги тих самих виборців, які б віддали свій голос за цю політичну силу. Великим негативом в такій ситуації є те, що не всі політичні партії фактично прагнуть доброти для всіх виборців. Така політична сила може бути цілком і повністю спрямованою на інтереси вузького кола населення, а в деяких ситуаціях і взагалі певного кола осіб, що зумовлює незацікавленість в належній підтримці широких мас. Але під час проведення передвиборчої кампанії не врахувати інтереси такого суспільства означатиме фіаско для цієї партії на виборах. Тому такі політичні сили часто можуть вдаватись до такого явища як популізм. Така поведінка під час передвиборчої агітації може позитивно і доволі ефективно вплинути на їх рейтинг і дати потрібний результат на виборах. Та отримавши перемогу і повноваження довіра людей різко падає, що є закономірним при такому розвитку подій. Оскільки парламентарії працюють не ефективно, швидкість впровадження реформ низька, а представляють вони зовсім не інтереси виборців, котрі їх обрали. В Україні політичні партії існують від початку 1990 року. Першими з них були партії, метою яких було проголошення незалежності України, створення нової сильної держави. Ці партії представляли інтереси населення, котре бажало жити в незалежній Україні. Пізніше вже в самостійній Україні політичні партії, котрі розбились на декілька основних політичних блоків мали на меті вже не створення держави, а її розбудову. Історики П. Панченко, Н. Барановська, С. Падалка описували діяльність партій середини 90-х років: « Якщо проаналізувати діяльність парій безпосередньо напередодні парламентських виборів 1994 року, то слід зазначити, що далеко не всі партії брали на себе відповідальність визначитися, куди ми йдемо, яке суспільство будемо ». [3] За деякий час почався стрімкий розвиток політичної системи, а партій в Україні ставало більше, кожна партія представляла чийсь інтереси та захищала їх права. Сьогодні в Україні зареєстровано офіційно 352 політичні партії [1].

Історично склалося так, що ще з середини 90-х років до політики, окрім громадських діячів та інтелігенції, почали долучатись олігархи, котрі почали шукати шляхів впливу на політичну ситуацію в країні задля власної вигоди. Нині найвпливовішими партіями України є політичні сили з відомими їх діячами, деякі з них в політиці вже понад 10 років. Прослідковується великий зв'язок політичної сили з її лідером саме в тому плані, що партія під час виборів асоціює себе більше зі своїм керівником, лідером, аніж з ідеологією чи доктриною.

Політична влада в країні належить основним політичним партіям, до складу яких, окрім юристів, політологів за освітою, входять олігархи, бізнесмени. Для нинішніх партій влада є в першу чергу інструментом захисту та впливу на інших.

В 2015р. Ігор Гужва, засновник газети "Вести" в прямому ефірі програми «Шустер LIVE» сказав: "Єдина можливість зберегти бізнес - брати участь у владному процесі". [4] Отже, в сучасних реаліях, справжня політична партія, по своїй суті та

призначенню, є головним представником народу в інститутах влади. В демократичних країнах сьогодення політична партія слугує «зв'язком» людини з державою. Кожна політична партія має власні цілі та мотиви у боротьбі за владу. Вся діяльність політичної партії має бути направлена на кінцеву мету – задоволення потреб населення в країні. Сучасна політика стала ареною боротьби кланів, класів, інтересів окремих осіб. Причиною цього є ті можливості, котрі дає утримання влади. Інтереси суспільства відходять на інший план, представництво людей вже майже не є головною метою сучасних політиків.

Список використаних джерел

1. Гончарук, Т. Персоналістська філософія та її різновиди / Т. Гончарук // Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка. Сер. Філософія. – 2005. – № 13. – С. 26-30.
2. Гончарук, Т. В. Методологічні аспекти дослідження особливостей українського персоналізму / Т. В. Гончарук // Мандрівець. – 2013. – № 6.
3. Гончарук, Т. В. Наукове осмислення проблеми серця в українській філософії / Т. В. Гончарук // Філософські науки : зб. наук. праць. – Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка. – 2006. – С. 220-224.
4. Департамент державної реєстрації та нотаріату [Електронний ресурс] . – Режим доступу: <http://ddr.minjust.gov.ua/uk/>
5. Всемирная история. Энциклопедия: в 10-ти т./Ред. И. Лурье, М. Полтавский.- М.:Государственное издательство политической литературы, 1956 г. - с.748. – Режим доступу: <http://historic.ru/books/item/f00/s00/z0000016/st093.shtml>
6. Історія України. Навчальне видання / Автори О.Пометун, Н.Гупан; Київ, Освіта, 2011 рік – с.343. – Режим доступу: <http://pidruchnyk.com.ua/440-storya-ukrayini-pometun-gupan-11-klas.html>
7. SavikShusterStudio [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://3s.tv/NEWS#477>
8. <https://uk.wikinews.org> [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://uk.wikinews.org/wiki/>.